

door Femke Lagaaij

In deze rubriek komen mensen aan het woord die -meestal volledig vrijwillig en zonder op de voorgrond te treden- onmisbaar werk leveren voor onze zo geliefde hondensport. Eric Mulders is voorgedragen door Josephine Floor. "Hij zit in het bestuur van de Continentale Staande Honden Vereeniging en ik ken hem al lang via de veldwerkwedstrijden. Hij is keurmeester en heeft jaren met veel succes zijn Duitse Staande Kortharen voorgejaagd. Hij zet zich in voor de onderlinge samenwerking tussen de continentalen. Hij jaagt zelf ook en weet veel van wat er van de honden verlangd wordt in het veld en het is bovendien een fijn mens om mee samen te werken."

ACHTER DE SCHERMEN

Eric Mulders

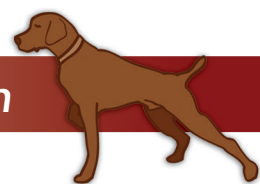
Dat is een mooie introductie Eric, kan je ons iets over je achtergrond vertellen?

Eric: "Ik ben in 1968 geboren in Bergen op Zoom en opgegroeid in Vianen. In 1989 ben ik samen met mijn vrouw in Klein Zundert een eigen bedrijf begonnen als boomkweker, toen zijn we ook verhuisd naar Brabant. Het bedrijf run ik samen met mijn vrouw en met personeel. We zijn gespecialiseerd in Japanse esdoorns. Het kweken van Japanse esdoorns is een ambacht en wordt nog steeds met de hand gedaan. Dus we hoeven niet bang te zijn dat dat door automatisering zal worden overgenomen haha! We werken met

één vaste afnemer die onze producten wereldwijd verkoopt. We hebben heel hard gewerkt aan de opbouw van ons eigen bedrijf maar het is duidelijk dat geen van onze twee zonen van 26 en 23 jaar oud, het zullen gaan overnemen dus kijken we nu naar afbouw of overdracht."

En hoe zit het met je achtergrond in de jachthondenwereld?

Eric: "Toen mijn vrouw nog een baan naast ons bedrijf had, was ik veel alleen op de kwekerij. Ik besloot een hond aan te schaffen, een Duitse staande korthaar zonder stamboom. Dat bleek een jachthond te zijn, wist ik veel. Een

“Wees reëel over je mogelijkheden om de hond in het mooie veldwerk te trainen”

aantal jaar later, in 2005 kochten we weer een korthaar, nu mét stamboom. Mijn vrouw deed de jachthondenproeven met haar en ik begon met veldwerk. Ze bleek aanleg te hebben, niet mega veel, maar ik werd wel meteen gegrepen door het spel op de wind: dit onderdeel paste echt bij mij. Dus kwam er een hond bij en nog één, steeds weer kortharen. Ik heb met de eerste drie honden heel veel fouten gemaakt. Nu weet ik dat het zomaar aanschaffen van een jachthond niet een garantie is voor succes in het veldwerk. Het is belangrijk om je bij de aanschaf een aantal dingen af te vragen ‘waar wil ik de hond voor gaan gebruiken? Welke bloedlijnen zijn geschikt voor het werk dat ik wil gaan doen? Is de hond die ik uiteindelijk aangeschaft heb goed genoeg gebouwd en mentaal sterk genoeg om de druk aan te kunnen?’ Gelukkig had ik veel goede mensen om me heen die me verder konden helpen.”

En toen...

Eric: “...kwamen we met Franse lijnen in aanraking op wedstrijden in het buitenland en daar zagen we dingen die ons de ogen openden en ons verder hielpen. Je hebt niet zomaar een goede hond voor het veldwerk. Avonden hebben we bloedlijnen zitten uitspitten, we zijn op wedstrijden gaan kijken, hebben contacten gelegd. Het veldwerk moet echt in het DNA zitten van de hond. Natuurlijk moeten veldwerkhonden ook kunnen apporteren, maar als je daar vroeg genoeg in de opleiding mee begint is dat absoluut geen probleem. Apporteren is aan te leren, veldwerk is toch voor een groot deel genetisch bepaald.

Zelf heb ik veel geleerd van professionele voorjagers uit het buitenland die met een hele bus vol honden rondtrekken om te trainen en wedstrijden te lopen. Ik kijk daar altijd met groot respect en een beetje jaloezie naar, maar zo’n nomadenbestaan is niet voor ons weggelegd.”

Is er nog voldoende werk voor de staande honden in Nederland?

Eric: “In Nederland wordt het binnen de jacht voor de staande honden -en dan bedoel ik vooral de staande honden die onder de Rubriek I vallen- steeds

Met collega keurmeester Sjaak Bolle tijdens de GP Jan Coldewey 2022

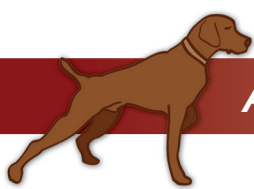
moeilijker. Oudere jagers herinneren zich nog wel dat hun vader of opa een staande hond had, maar veel jongjagers weten niet meer hoe zo’n hond moet jagen. Jammer, maar begrijpelijk.

We zien dat de locaties voor de wedstrijden steeds beperkter worden. Logisch, Nederland wordt steeds dichter bebouwd en er blijft niet veel ruimte over. Gelukkig merk ik dat de laatste vier seizoenen er in de velden die nog beschikbaar zijn, redelijk wild zit. Uiteraard moeten we hier de veldheren voor bedanken. Hun inzet voor patrijzenprojecten, predatiebeheer, akkerranden en dergelijke is ontzettend waardevol. Het is tijdens een wedstrijd dan ook altijd prachtig om te zien hoe een veldheer meeleeft met wat er gebeurt in het veld. Net als ik kan zo’n veldheer enorm genieten van een fanatiek jagende

hond die in de verwaaiing komt van veerwild, het veerwild lokaliseert en door een agressieve aanval het veerwild weet te drukken en vastzet. Uiteindelijk zorgt de hond samen met de voorjager ervoor dat het wild springt. Tijdens de wedstrijd valt er een schot met een alarmpistool, maar gedurende de jacht is het natuurlijk machtig mooi dat de jager het stuk wild kan schieten. Ik blijf dat fascinerend vinden.”

Wat doe je (als functie) voor de jachthondensport?

Eric: “Ik ben keurmeester bij continentale- en Britse hondenrassen. Daarnaast ben ik actief bij Orweja voor het veldwerk. Ik zit in het bestuur van de Continentale Staande Honden Vereniging en was voorheen actief voor de Korthaar Vereniging. Om keurmeester te worden moest ik de theorie van de

De Belgische keurmeester Freddie Indekeu in conclaaf met deelnemer Eric Mulders in het veld

jachtopleiding hebben gevolgd. Ik vond de opleiding eigenlijk zo interessant dat ik de gehele jachtakte maar heb gehaald. Mijn vrouw heeft ook haar akte gehaald en is aspirant voor de continentalen I en II. Ik juich het toe dat mensen zich inzetten voor de jachthondensport, maar je moet je wel realiseren dat je soms je eigen belang aan de kant moet zetten voor het grotere belang, dat moet je dan kunnen."

Je passie leidt ook tot mooie internationale contacten begrijp ik?

Eric: "Dat klopt, ik ben geregeld in het buitenland (Frankrijk, Spanje, Servië) om onze honden te trainen, wedstrijden te bezoeken, honden te bekijken en te keuren. Zoals hierboven beschreven wordt het steeds moeilijker in Nederland en in het buitenland zijn de mogelijkheden nog prima. De wedstrijden zijn ook veel groter met veel meer honden. Super om je kennis te vergroten. En uiteraard volgen daar dan mooie contacten uit. In oktober ben ik uitgenodigd om de Coupe d'Europe te keuren in Polen. Ik zie dat toch als eervol."

Wat weten de mensen die je kennen mogelijk niet?

Eric: "Wij hebben naast onze Duitse Staande Kortharen ook nog een Engelse springer en een Cocker spaniel. Deze gebruiken wij tijdens de jacht voor de dijken, randjes en kantjes. In

Nederland moet je echt kijken naar wat je jachtveld vraagt en daar je hond aanpassen. Zelf wandelen wij nooit met onze wedstrijdonden. Als ze 'los' gaan is het om te jagen. Klinkt niet vriendelijk, maar het houdt de hond scherp. Ook nemen we onze wedstrijdonden niet zomaar mee op jacht. Als we met ze jagen, doen we dat gecontroleerd en wordt er alleen maar geschoten als er een mooi punt gemaakt is. Uiteraard mag de hond dan ook zelf het apport binnenbrengen.

Mijn vrouw en ik hebben het geluk dat wij kunnen selecteren op het talent van onze honden en als de hond geen top-per blijkt te zijn voor het veldwerk, richten we de hond af voor de jacht en mag deze vertrekken naar een jager. Ik snap dat veel mensen geen afstand kunnen of willen doen van hun hond, maar als je in de top wil meedraaien moet je soms een lastige beslissing nemen."

Nog een bijzondere belevenis meegemaakt?

Eric: "Zoals eerder aangegeven wordt er met onze wedstrijdonden alleen getraind en gecontroleerd gejaagd. Zodra een wedstrijdond met pensioen gaat, wordt het een ander verhaal. Ace, onze korthaar van nu bijna 10 jaar, liep in het najaar van 2022 zijn laatste wedstrijden (winnaar Trofee Pieter Rooijackers 1e Uitmuntend CACT). Geen makkelijke hond, maar altijd spectaculair. Steady

op het punt en hazenrein. Afgelopen najaar mocht hij voor het eerst mee op hazenjacht en er is een nieuwe wereld voor hem opengegaan. Tijdens de jacht maakte hij prachtige punten op het haas. Bij vertrek en schot ging hij braaf op z'n kont zitten en verzette geen poot. Nou, daar sta je dan. Hond maakt een punt, jager kan het wild schieten, maar apporteren... Tsja, dat was dus even een dingetje. Gelukkig kregen we de kans van de combinatie om Ace een versnelde cursus hazen apporteren te geven en bij het derde haas was er geen ontkomen meer aan. Kikdood of ziek geschoten, Ace wist inmiddels waarvoor hij in het veld was en vanaf nu ben ik bang dat de hazen niet meer veilig zullen zijn."

Welke tips kan c.q. wil je voorjagers geven?

Eric: "Laat ik nog eens benadrukken dat het uiteindelijke doel van de veldwedstrijden is om zo geschikt mogelijk fokmateriaal te selecteren teneinde een bijdrage te leveren aan het verantwoord fokken van voor het werk geschikte jachthonden. Zo staat het ook in de reglementen.

Veldwerk is een ontzettend mooi, maar moeilijk spel. Voordat je een hond koopt: verdiep je in het ras. Ga kijken op wedstrijden, stel vragen, verdiep je in de bloedlijnen en de achtergrond van het ras en durf te selecteren. Wees ook reëel over je mogelijkheden om de hond te trainen. Heb je niet de beschikking over een veld en wil je geen kilometers maken, begin er dan niet aan. Wees kritisch en wees vooral eerlijk. Niet alle staande jachthonden zijn geschikt voor de veldwedstrijden, maar dat neemt niet weg dat je als voorjager enorm kan genieten van het spel op de wind en het werk van je hond, maar geniet daar dan van tijdens de trainingen en bespaar jezelf en de hond de frustratie tijdens een veldwedstrijd."

Wie draag je voor de volgende 'Achter de Schermen' voor?

Eric: "Arné van Vossen: hij doet heel veel voor de jacht, heeft ook een lokale winkel voor diervoeders. Hij organiseert voor meerdere rasverenigingen de veldwedstrijden in St. Annaland op Tholen."